

РЕШЕНИЕ

№ 2202

гр. София, 24.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 03.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **3990** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], с ЕИК[ЕИК], чрез управителя Г. М., срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221515007133-091-001/31.03.2017г., издаден от Г. И. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - възложил ревизията и М. Й. В., на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, частично потвърден с решение № 995/23.06.2017 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място].

Настоящото производство е образувано в изпълнение на решение № 5138/08.04.2019 г., постановено по адм. дело № 14280/2018 г. по описа на Върховния административен съд, с което е отменено решение № 5574 от 03.10.2018 г., постановено по адм. дело № 9424/2017 г. по описа на Административен съд София – град и делото е върнато на същия съд за ново разглеждане от друг състав.

В първоначалната жалба до съда се излагат доводи, че оспореният РА е неправилен, незаконосъобразен и издаден при съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи се, че РА не е връчен по надлежния ред – срещу подпис, съгласно изискванията на ДОПК, а е изпратен с електронно съобщение. Твърди се, че е изтекла 5-годишна погасителна давност по чл. 171, ал. 1 от ДОПК за част от ревизираните периоди. Изложени са доводи, че в издадения РА не е изследвана в дълбочина извършваната от дружеството стопанска дейност, в резултат на което не е изяснена фактическата

обстановка във връзка с процесните доставки. Според жалбоподателя в хода на ревизията са представени всички необходими документи, доказващи настъпването на данъчното събитие по смисъла на чл. 9 от ЗДДС. Относно отказания данъчен кредит по фактури за закупено гориво, авточасти и ремонт на МПС се сочи, че част от тези автомобили са ползвани лично от управителя, а друга част е ползвана от други лица, с които няма сключени трудови договори, като са издавани заповеди за командировки. Относно отказания данъчен кредит за закупени стоки се твърди, че същите са вложени в ремонт на офиса, стопанисван от дружеството, а относно фактурираните детски играчки се сочи, че са закупени с рекламна цел по смисъла на § 1, т.9 от ДР на ЗДДС. Иска се отмяна на РА в обжалваните части. Претендират се разноските по делото, включително и за адвокатски хонорар. Представени са писмени бележки. Ответникът – директор на дирекция "ОДОП" – [населено място], чрез процесуалния представител юрк. А., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и възразява срещу претенцията за присъждане на адвокатско възнаграждение, като сочи че жалбоподателят не е представляван в съдебното производство от адвокат.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221515007133-020-001/27.08.2015 г., връчена по електронен път на 10.09.2015 г., издадена от Г. И. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложена ревизия на [фирма] за установяване на задължения за ЗДДС от 01.01.2010 г. до 31.07.2015 г. Възложената ревизия е спряна със заповед № Р-22221515007133-023-001/06.11.2015 г., след което е възобновена със заповед № Р-22221515007133-143-001/18.07.2016 г. и изменена със заповеди № Р-22221515007133-020-002/18.07.2016 г. и Р-22221515007133-020-003/19.08.2016 г., издадени от органа възложил ревизията и връчени съответно на 26.11.2015 г., 03.08.2016 г., 01.08.2016 г. и 30.08.2016 г. Впоследствие ревизията е спряна повторно по искане на ревизираното лице със заповед Р-22221515007133-023-002/31.08.2016 г., връчена електронно на 15.09.2016 г., възобновена със заповед Р-22221515007133-143-002/26.09.2019 г., връчена електронно на 03.10.2016 г., след което спряна отново по искане на ревизираното лице със заповед Р-22221515007133-023-003/30.09.2016 г., връчена електронно на 03.10.2016 г. и възобновена със заповед № Р-22221515007133-143-003/24.10.2016 г., връчена електронно на 24.10.2016 г., изменена със заповед Р-22221515007133-020-004/08.11.2016 г., връчена електронно на 29.11.2016 г. Всички цитирани заповеди са издадени от Г. И. М. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед № РД-01-822/23.06.2015 г. Определеният срок за приключване на възложената ревизия съгласно горесцитираните заповеди е до 10.12.2016 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221515007133-092-001/22.12.2016 г., връчен лично на представляващия дружеството на 05.01.2017г. Жалбоподателят е подал писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК срещу констатациите в РД, обсъдено в мотивите на РА и прието за частично основателно в частта на изтекла погасителна давност.

Ревизията е приключила с оспорения в настоящото производство Ревизионен акт /РА/

№ Р-22221515007133-091-001/31.03.2017г., издаден от Г. И. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - възложил ревизията и М. Й. В., на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията. Р. акт е връчен по електронен път на 05.04.2017 г.

Жалбата по реда на чл. 152 ДОПК до директора на дирекция „ОДОП“ – [населено място] е подадена чрез ТД на НАП - С. град на 19.04.2017 г.

С Решение № 995/23.06.2017 г. на директора на дирекция ОДОП С., издадено в срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК, ревизионният акт е отменен в оспорена част на установения резултат по реда на ЗДДС за данъчни периоди м.10.2014 г., м.11.2014 г., м.12.2014 г. и м. 07.2015 г. и потвърден в останалата част по отношение на установените задължения по ЗДДС за данъчни периоди м. 02.2010 г., от м. 04.2010 г. до м. 02.2011 г., от м. 04.2011 г. до м. 12.2012 г., от м. 04.2013 г. до м. 06.2013 г., от м. 08.2013 г. до м. 09.2014 г., м. 04.2015 г., м. 05.2015 г. и м. 06.2015 г.

По делото са приети писмените доказателства, приложени по дело 9424/2017 г. и допълнително представени доказателства от жалбоподателя със заявление от 10.01.2020 г. и в съдебно заседание от 03.02.2020 г. Вещото лице, изготвило заключение по съдебно-счетоводна експертиза при предходното съдебно производство е изслушано повторно и експертизата е приета по делото.

Съгласно съдебно-счетоводната експертиза за деклариранияте покупки през 2010, 2011 и 2012 г. в счетоводството на жалбоподателя е съставена сборна ведомост, която се изготвя когато счетоводството се осъществява на ръка. По представените сборни ведомости няма посочени дати, на които е издаден съответния документ или е извършено осчетоводяването. Липсата на данни не позволява да се проследи хронологично дали е извършено надлежно осчетоводяване. Идентични са констатациите на експертизата и по отношение на деклариранияте продажби през 2010, 2011 и 2012 г., където също няма дати и не може да се проследи хронологично, дали е извършено надлежно осчетоводяване. За 2013, 2014 и 2015 г. вещото лице е констатирало, че в дневниците за покупки са включвани фактури от доставчици, които са издадени в данъчни периоди, различни от датата на деклариранияте им. Номерата на фактурите, наименованието на доставчика, данъчната основа и начисленият ДДС съответстват на данните в първичния счетоводен документ, а като дата е посочен първият ден от месеца, в който са декларирани съответните доставки. За деклариранияте покупки и продажби през тези процесни данъчни периоди отново са съставяни сборни ведомости без дати, поради което не може да се проследи дали е извършено надлежно осчетоводяване.

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна, поради което е а допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 119, ал. 2 ДОПК – Г. И. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - възложил ревизията и М. Й. В., на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията. Ревизията е възложена със ЗВР, издадена от Г. И. М. - компетентен орган по смисъла на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, оправомощен със Заповед РД-01-822/23.06.2015г. Обжалваният РА е издаден в предвидената от

закона форма – чл. 120, ал. 1 ДОПК. Всички ЗВР, ЗИЗВР, РА и РД са подписани с квалифициран електронен подпис съгласно Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги, като за валидното им подписване от органите по приходите са представени писмени и веществени доказателства, приобщени към делото, които не са оспорени. Не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които да са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен.

С цел установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане са извършени процесуални действия, подробно описани на стр. 3 – 7 в РД, които по силата на чл. 120 от ДОПК е неразделна част от РА. На жалбоподателя са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения, в отговор на които са представени първични счетоводни документи и регистри. На основание чл. 37, ал. 5 от ДОПК са изискани документи и писмени обяснения от трети лица. Извършени са други процесуални действия, намерили отражение в констативната част на РД.

С РА в потвърдените му части са установени задължения по ЗДДС на следните основания и размери:

1. На основание чл. 70, ал. 1, т. 2 и т. 3 е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 3 958,82 лв. по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], Блок 12“ Е., [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], ТПК „Н. У.“, [фирма], [фирма], [фирма], „Профилактика, Рехабилитация и отдих“ ЕАД, [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], „П. О.“, [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

2. На основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 15 236,52 лв. по фактури, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма]

3. На основание чл. 86, ал. 2 от ЗДДС е допълнително начислен ДДС в общ размер на 955,97 лв. за данъчен период м. 12.2013 г. по фактура № 35/12.12.2013 г., издадена от [фирма] на [фирма].

Въз основа на представените по делото писмени доказателства и съгласно констатациите на съдебно счетоводната експертиза се установява следното:

I. Относно отказаното право на данъчен кредит на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗДДС в общ размер на 3 958,82 лв.:

1. С РА за отделни данъчни периоди на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗДДС е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 1756,69 лв. по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], с предмет на доставки - ламинат, тоалетна чиния, П. дограма, матраци, телевизор, кухня, завивки, ел. уред, чорапогащи и др., подробно описани на л.28 и л.29 от РД.

Представен е договор за наем от 01.04.2007 г., сключен между [фирма] и управителя на дружеството - Г. М., в качеството му на наемодател. Предмет на договора е отдаването под наем на апартамент, находящ се в [жк], за който в договора е посочено, че е собственост на Г. М.. Наемна цена не е уговорена между страните, като е посочено, че наемателят се задължава да извърши ремонт и обзавеждане на имота, както и да плаща съответните консумативи за него.

Ревизиращият екип е приел, че от жалбоподателя не са представени доказателства за

използване на стопанския обект за целите на независимата му икономическа дейност, от което да бъде обоснована връзка към последващи облагаеми доставки на стоки. След извършена справка в Имотния регистър на Агенцията по вписвания е установено, че по отношение на [фирма] е налице вписване, че е собственик на поземлени имоти в [населено място], местност Малка мера, [община], област Р.. Констатирано е още, че в счетоводните регистри няма извършени записвания по счетоводна сметка 202, която се използва за отчитане придобиването на сгради. С оглед липсата на доказателства, че закупените стоки са използвани за извършване на облагаеми доставки е направен извод, че същите са използвани за лично ползване или употреба от собственика, или са предоставени безвъзмездно на трети лица.

2. С РА на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗДДС за дан. периоди м. 12.2011 г., м. 01, м. 04., м. 05, м. 06, м. 07, м. 08, м. 09, м. 10, м. 11 и м. 12.2012 г., м. 04, м. 106 и м. 12.2013 г., м. 01, м. 03, м. 04 и м. 05.2014 г., м. 05, м. 06 и м. 07.2015 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 197,87 лв. по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], с предмет на доставка лекарства и детски играчки, подробно описани на л.23 и л.24 от РД.

Ревизиращите органи са приели, че със закупените стоки не са извършени никакви дейности, от които ревизираното лице да е получило насрещна престация, в резултат на което е прието, че са извършени безвъзмездни доставки на стоки и/или услуги към собственика или трети лица. На основание чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС с РА е прието, че за [фирма] не е налице право на приспадане на данъчен кредит, по всички фактури, издадени от горесцитираните доставчици.

3. С РА на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗДДС за отделни дан. периоди е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 530,82 лв. по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], ТПК „Н. У.“, [фирма], [фирма], [фирма], „Профилактика, Рехабилитация и отдих“ ЕАД, [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], с предмет на доставките ношувки и храна, подробно описани на л.22 и л.23 от РД.

Ревизиращите органи са мотивирали отказа на данъчен кредит с нормата на чл. 62, ал. 1, т. 1 от ППЗДДС, според която посрещане, престой и изпращане на гости и делегации, ношувки, консумация на храни и напитки, организиране на делови срещи, тържества, развлекателни мероприятия и екскурзии са мероприятия с представителни или развлекателни цели, поради което на основание чл. 70, ал. 1, т. 3 от ЗДДС за същите не е налице право на данъчен кредит независимо, че са изпълнени условията на чл. 69 и чл. 70 от ЗДДС.

4. С РА на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗДДС за отделни дан. периоди е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 1 473,44 лв. по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], „П. О.“, [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], документиращи доставка на гориво, подробно описани за всеки отделен данъчен период в РД.

За удостоверяване целите на използваното гориво, жалбоподателят е представил множество заповеди за командировки, в които липсват попълнени доклади за извършена работа, както и че в заповедите за 2010 г., 2011 г. и 2012 г. за командировано лице се сочи Г. М.. Поставените задачи са: оглед на имоти с чужденци; оглед на имоти и договаряне с чужди фирми; оформяне на документи и придружаване на чужденци до Лозница, П., Шумен, Две могили, Стара З., К., А., П.,

П., П., Трън и други градове на страната. В заповедите за командировка, относно транспортното средство е вписано, че пътуването ще се извърши с автомобил, но информацията относно вида, марката, регистрационния номер, вида на горивото, минималния разход на горивото за съответно МПС и др. не е посочена. Липсват представени пътни листове.

В част от представените заповеди за командировки са посочени различни командировани лица - В. Б. К., В. Д. М., Т. З. Л., В. Я. М., Д. С. С., Б. Г. Н., със задача - оглед и придружаване на чужди гости. Ревизиращите органи са констатирани, че с посочените като командировани лица не са сключени трудови или извънтрудови договори от [фирма] през ревизирания период.

В представените заповеди за командировка за 2013 г. и 2014 г. липсва посочване на командировано лице, място на командироване и с каква задача. В тях са поставени печати на [фирма] и [фирма]. След проверка в търговския регистър, органите по приходите са установили, че ЕТ [фирма] не е вписан като търговец, поради прекратяването му, считано от 25.07.2002 г. Негов правопреемник е [фирма], което дружество също е с прекратена регистрация, считано от 19.08.2011 г. Относно [фирма] е установено, че са налице данни за регистрирани търговци с подобно име с ЕИК[ЕИК], ЕИК[ЕИК] и ЕИК[ЕИК], но считано от 01.01.2012 г. същите са с прекратена регистрация. Установено е още, че [фирма] има регистриран и в Н. с ЕИК[ЕИК], където посоченото лице има търговски обект.

В хода на ревизията жалбоподателят е представил 4 бр. еднотипни договори за наем на моторно превозно средство, сключени с различни физически лица, в които не е посочена дата на сключване, не е уговорен срок и наемна цена. Те касаят предоставянето на микробус „Пежо“ с рег. [рег.номер на МПС], лек автомобил Ауди с рег. [рег.номер на МПС], лек автомобил „Фиат“ с рег. [рег.номер на МПС] и лек автомобил „Ш.“ с рег. [рег.номер на МПС]. Наемателят се е задължил вместо наем да плаща стойността на вложеното гориво, масло, гуми, пътни такси и други консумативи.

В настоящото производство жалбоподателят представи договор за заем за послужване от 20.04.2007 г., с който Г. М., в качеството му на ЕТ, се е договорил с [фирма], последното да заеме от ЕТ лек автомобил „Шкода“ с рег. [рег.номер на МПС], срещу разходите по експлоатацията му. Липсват доказателства за собственост на посочения автомобил.

Ревизиращите органи са посочили, че от ревизираното дружество не са ангажирани доказателства за използването на фактурираното гориво за дейността на дружеството. Прието е, че в случая е относима разпоредбата на чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС и за жалбоподателя не е налице право на приспадане на данъчен кредит за закупеното гориво по всички фактури от горепосочените доставчици.

II. Относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС в общ размер на 15 236,52 лв.:

1. С РА на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 1 289,19 лв. по 66 бр. фактури, издадени от [фирма] през данъчни периоди м. 12.2012 г., м. 04, м. 09, м. 11 и м. 12.2013 г., м. 02, м. 03, м. 05, м. 06, м. 07, м. 08 и м. 09.2014 г., м. 01, м. 04, м. 05, м. 06 и м. 07.2015 г., подробно описани на л.25 и

л.26 от РД, с предмет доставка на авточасти.

Органите по приходите са констатирани, че представените от ревизираното лице фактури не са отпечатани от лицензиран софтуер. Към тях са приложени приемо-предавателни протоколи, описи или стокови разписки, на които е изрязана частта с наименованието на документа, номер, дата и идентифициращите данни на страните. В представените документи се съдържа информацията относно различни видове авточасти /висящ лагер за полувал, ремък за алтернатор, маркуч спирачен, спирачна течност, тампон ауспух, лагер главина предна, ролка оптегач-паразитен, филтър горивен, маховик, накладки задни, спрей за вериги, мигач и др./ с посочено количеството и единичната цена, но липсват данни относно вида, модела, марката и регистрационния номер на превозното средство, за което са относими закупените авточасти. На следващо място в представените документи и фактури е вписано, че частите са получени от Д. И. К. или Т. Г. Д., за които липсват доказателства и информация в какви правоотношения са се намирали с ревизираното дружество към момента на съставяне на протоколите. След проверка в Търговския регистър към Агенция по вписванията, ревизиращите са установили, че Д. И. К. е едноличен собственик и управител на [фирма], а Т. Г. Д. е съдружник и управител на [фирма]. Установено е още, че процесните фактури, издадени от [фирма], по които жалбоподателят е приспаднал данъчен кредит, са издадени именно към горесцитираните дружества. В дневниците за продажби на [фирма] са включени фактури с номер, дата на издаване и стойности, които са идентични с тези на процесните фактури, но получателите са трети лица, различни от жалбоподателя. След справка в информационната система на НАП е установено, че [фирма] няма отразени в дневниците си за продажби фактури, издадени на [фирма].

На основание чл. 37, ал. 1 от ДОПК на [фирма] е връчено ИПДПОЗЛ, с което са изискани документи и информацията относно спорните доставки. Дружеството е представило изисканите му документи - копия на фактури и стокови разписки. Установява се, че документите, представени от жалбоподателя, от които е изрязана частта с наименованието на документа, номер, дата и идентифициращите данни на страните, са фактури или стокови разписки, издадени от [фирма] на [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. В представените писмени обяснения от [фирма] е посочено, че дружеството няма търговски взаимоотношения с [фирма] и не са издавани фактури на същото. Към обясненията на дружеството са представени всички фактури, издадени на [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], които съответстват по номера и стойност на тези, които жалбоподателят е осчетоводил в счетоводството си.

Въз основа на установените факти органите по приходите са формирали извод, че жалбоподателят е представил документи, които не отразяват вярно сделките и събитията в съответствие с тяхното икономическо съдържание, същност и финансова реалност. Посочено е, че липсват доказателства за реално осъществени доставки на стоки между [фирма] и [фирма], не са представени доказателства, удостоверяващи притежание или ползване на МПС, както и не са налице доказателства за отчетени продажби на авточасти,

ните за извършване на транспортни услуги или други дейности, изискващи потреблението и употребата на този вид стоки. Въз основа на установеното на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 1 289,19 лв. по всички 66 бр. фактури, издадени от [фирма], с предмет авточасти.

2. С РА на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано право на данъчен кредит в общ размер на 227,33 лв. по фактура №10..5390/11.12.2013 г., издадена от [фирма], с предмет на доставката лаптоп с принтер.

Констатирано е, че спорната фактура не е отпечатана от лицензиран софтуер и е идентична по вид и формат на фактурите, издадени от [фирма]. Липсва информацията относно вида, модела и марката на закупената техника. Липсват доказателства за гаранционно обслужване или други, свързани с документираната покупка.

След извършена проверка в информационната система на НАП, ревизиращите са установили, че [фирма] няма отразени в дневниците си за продажби фактури, издадени на [фирма].

На основание чл. 37, ал. 1 от ДОПК на [фирма] е връчено ИПДПОЗЛ, в отговор на което са представени писмени обяснения, че [фирма] не е издавало фактура на [фирма]. Фактура със същия номер и дата, /№[ЕГН]/11.12.2013 г./ е издадена на Р. И. Щъркова-М. от [населено място]. Към обяснението е приложена процесната фактура, която не съответства по вид, форма и дизайн на фактурата, представена от [фирма].

От органите по приходите е прието, че представените от ревизираното дружество документи не отразяват вярно сделките и събитията в съответствие с тяхното икономическо съдържание, същност и финансова реалност, т.е. между страните не е налице реална доставка на стоки, предвид което не е налице право на припадане на данъчен кредит за жалбоподателя.

3. С РА на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС за данъчни периоди м. 05 и м. 06.2012 г. е отказано право на данъчен кредит в общ размер на 13 720,00 лв. по фактури № 694/16.05.2012 г., № 676/05.05.2012 г. и № 699/01.06.2012 г., издадени от [фирма], с предмет на доставките услуга по Договор №15/09.03.2012 г.

На основание чл. 37, ал. 1 от ДОПК на [фирма] е връчено ИПДПОЗЛ, в отговор на което дружеството е представило копие на спорните фактури, Договор №15/09.03.2012 г., приемо-предавателни протоколи, банкови извлечения и счетоводни регистри.

Съгласно договор № 15/09.03.2012 г. [фирма], в качеството си на възложител, възлага, а [фирма], в качеството си на изпълнител, се задължава да осъществява следните дейности: 1. Проучване на възможността за изграждане на корпоративна система за предлагане на I. и TV услуги по кабелна връзка на масови, малки крайни потребители в малките населени места в Северозападния район на България, с уговорена стойност 23 000,00 лв. без ДДС; 2. Проучване в Югозападния район на България, с уговорена стойност 22 600,00 лв. без ДДС; 3. Проучване в Североизточния район на България с уговорена стойност 23 000,00 лв. без ДДС. Договорът е

сключен със срок на изпълнение 2 години и влиза в сила от датата на подписването му. Въпреки така уговорения предмет, в следващите раздели на договора е регламентирана изработка на рекламни материали. В чл. 4 от договора е посочено, че възложителят е длъжен да предостави на изпълнителя необходимите материали за изготвянето на предварителен проект, както и да одобри изготвения проект. В чл. 23 е уговорен начинът, по който ще се извършва получаването: т. 1 - от склад на изпълнителя или на друг посочен от изпълнителя адрес, за което ще се съставя приемо-предавателен протокол, надлежно подписан и подпечатан от упълномощени представители на страните; т. 2 – на посочен от възложителя адрес на територията на Република България, с транспорт за сметка на възложителя, за което ще се съставя приемо-предавателен протокол, надлежно подписан и подпечатан от упълномощени представители на страните. В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя отново е представен същия договор, но само първата и последната му страница.

Към договора са приложени 3 бр. приемо-предавателни протоколи, от които се установява следното: - с приемо-предавателен протокол от 29.05.2012 г. страните са приели за извършено проучване на възможността за изграждане на корпоративна система за предлагане на I. и TV услуги по кабелна връзка на масови, малки крайни потребители в малките населени места в Североизточния район на България, като е посочено, че са представени аналитични материали и изводи относно целесъобразността и икономическата ефективност ако се стартира реализация на този проект; - с приемо-предавателен протокол от 15.05.2012 г. страните са приели за извършено проучване на възможността за изграждане на корпоративна система за предлагане на I. и TV услуги по кабелна връзка на масови, малки крайни потребители в малките населени места в в Югоизточния район на България; - с приемо-предавателен протокол от 08.04.2012 г. страните са приели изпълнението на уговорените дейности касаещи Северозападния район на България. В протокола обаче е цитиран договор №13/09.03.2012 г., а такъв не е представен по делото.

В хода на съдебното производство е представена декларация за неразпространение на служебна информация без дата, в която [фирма] и [фирма] са се уговорили, че разработеното проучване не може да се представя на трети лица.

Органите по приходите са изложили мотиви, че жалбоподателят и доставчикът му не са представили убедителни доказателства за реално осъществени доставки на услуги, с оглед на което на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС за данъчни периоди м. 05 и м. 06.2012 г. е отказано право на данъчен кредит в общ размер на 13 720,00 лв. по фактури № 694/16.05.2012 г., № 676/05.05.2012 г. и № 699/01.06.2012 г., издадени от [фирма].

III. Относно допълнително начислен ДДС на основание чл. 86, ал. 2 във вр. с чл. 84 и чл. 85 от ЗДДС в общ размер на 955.97 лв. за данъчен период м. 12.2013 г. по фактура № 35/12.12.2013 г., издадена от [фирма] на [фирма]: През ревизирания период [фирма] е издавало фактури на [фирма],

[фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], с предмет доставка на различни видове услуги. Органите по приходите са изискали документи от посочените дружества с цел установяване реалното извършване на услугите от жалбоподателя. Някои от дружествата са представили съпътстващи документи във връзка с фактурите, но ревизиращите са приели, че същите са общи, непълни, бланкетни и не доказват, че услугите са осъществени от [фирма]. Прието е, че дружеството не притежава кадрови и технически ресурс, необходим за извършване на посочените доставки, поради което същите не са реално осъществени от ревизираното лице към получателите по фактурите. Въпреки тази констатация на основание чл. 85 от ЗДДС, съгласно който данъкът е изискуем от всяко лице, което го посочи във фактурата, не е извършена корекция на данъчната основа и на начисления данък в съответните данъчни периоди и с РА не се установени допълнителни данъчни задължения по отношение на извършените от жалбоподателя доставки, с изключение на фактура № 35/12.12.2013 г., издадена на [фирма], по която приходният орган е начислил допълнително ДДС в размер на 955,97 лв. Предвид липсата на извършени корекции, проверката на законосъобразност на РА следва да се извърши по отношение на допълнително установеното ДДС по цитираната фактура, издадена на [фирма].

От доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е издал на [фирма] 10 бр. фактури, през данъчни периоди м. 12.2013 г., от м. 01 до м. 07.2014 г., м. 05 и м. 07.2015 г., с ДДС в общ размер на 2 780,00 лв. и предмет на доставките различни видове услуги. Приходните органи са установили, че по отношение на фактури № 37/31.01.2014 г., № 38/01.02.2014 г., № 45/31.03.2014 г., № 46/01.04.2014 г., № 47/01.05.2014 г., № 48/30.06.2014 г. и № 50/01.07.2014 г. не е представена информация и доказателства от жалбоподателя и от [фирма]. След извършена проверка в информационната система на НАП е установено, че [фирма] не е отразило в дневниците си за покупки други фактури, издадени от [фирма], освен № 35/12.12.2013 г., № 64/29.05.2015 г. и № 65/29.05.2015 г.

С Искане за предоставяне на документи, сведения и писмени обяснения от трети лица № Р-22221515007133-041-006/15.11.2016 г. от [фирма] са изискани заверени копия от фактури № 35/12.12.2013 г., 37/31.01.2014 г., 38/01.02.2014 г., 45/31.03.2014 г., 46/01.04.2014 г., 47/01.05.2014 г., 48/30.06.2014 г., 50/01.07.2014 г., 64/29.05.2015 г. и 65/01.07.2015 г. и всички съпътстващи документи към тях /договори, приемо-предавателни протоколи, заявки, спецификации и други/.

От дружеството са представени фактури № 35/12.12.2013 г., № 64/29.05.2015 г. и № 65/29.05.2015 г., копие от Анекс към договор от 2008 г. за 2013 г. и диск със снимков материал, удостоверяващ извършването на услугите по фактури с № 64 и 65.

Органите по приходите са приели, че не се доказва реалното изпълнение на документираните услуги от страна на жалбоподателя, тъй като не са представени никакви доказателства във връзка с обстоятелството, че посочените файлове или дейности са извършени от [фирма].

Процесната фактура № [ЕГН]/12.12.2013 г. е с предмет „компютърна разработка на реклами, разпространението им в страна и чужбина и

предпечатна подготовка, съгласно анекс към договор от 2008 г.", с ДО в размер на 9 300 лева и ДДС - 1 860 лева.

Към фактурата е представен Анекс към договор от 2008 г., с който е уговорено срокът на договора да се продължи и изпълнителят да издаде фактура през м. декември 2013 г. за извършената работа. Какъв е предметът на уговорените услуги не се установява от представения анекс.

В хода на ревизията е установено, че фактурата е отразена от жалбоподателя в отчетните регистри в м. 12.2013 г. с данъчна основа в размер на 4 520,15 лв. и ДДС в размер на 904,03 лв. [фирма] от своя страна е отразило в дневника си за покупки в м. 12.2013 г. процесната фактура, издадена от [фирма] и е ползвало право на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 860,00 лв. Поради това органите по приходите са приели, че от ревизираното дружество не е начислен ДДС в размер на 955,97 лева и на основание чл. 86, ал. 2 и чл. 85 от ЗДДС в м. 12.2013 г. е начислен ДДС в размер на 955,97 лв. във връзка с фактура №35/12.12.2013 г.

Съгласно приетата от съда счетоводна експертиза фактурата е платена по банков път.

Въз основа на съвкупна преценка на представените писмени доказателства и установените въз основа на тях обстоятелства, настоящият съдебен състав формира следните правни изводи:

1. РА е законосъобразен, в частта на отказано право на данъчен кредит на основание чл. 70, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗДДС, в общ размер на 3 958,82 лв., по всички фактури, документиращи доставки на стоки - ламинат, тоалетна чиния, П. дограма, матраци, телевизор, кухня, завивки, ел. уред, чорапогащници, лекарства, детски играчки, нощувки, храна и гориво, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], Блок 12" Е., [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], ТПК „Н. У.“, [фирма], [фирма], [фирма], „Профилактика, Рехабилитация и отдих“ ЕАД, [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], „П. О.“, [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

От събраните при ревизията и представените пред съда доказателства не се обоснова извод, че предметът на доставките е свързан с икономическата дейност на дружеството, за да е налице право на приспадане на данъчен кредит. Разпоредбата на чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗДДС регламентира, че правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 или чл. 74, когато стоките или услугите са предназначени за безвъзмездни доставки или за дейности, различни от икономическата дейност на лицето.

Не са представени доказателства, че закупените стоки /обзавеждане, матраци, завивки, телевизор, чорапогащници, лекарства и детски играчки/ са вложени в последващи облагаеми доставки, нито могат да се обвържат с независимата икономическа дейност на жалбоподателя. Твърдението на жалбоподателя, че посочените стоки са използвани за дейността на дружеството, като обзавеждането е вложено в офиса на дружеството, а останалите стоки са за рекламни цели, не е доказано, а и видът на част от

вещите го опровергава. Липсва обяснение, а от представените документи не се установява, каква е необходимостта от матраци и завивки в офис на търговско дружество, както и не е доказано какви рекламни цели са изпълнени със закупените чорапогащници, детски играчки и лекарства. Твърдението в жалбата, че закупените играчки са с българския флаг и са подарени на чуждестранни физически лица се оборва от описания предмет във фактурите за доставка – кукла „У.“, фигурка с желе, куфар за керамични кутии, булдозер с дистанционно управление, дървени кубчета и др.

Разпоредбата на чл. 70, ал. 3, т. 5 от ЗДДС изключва приложението на ал. 1, т. 2 от същата правна норма при безвъзмездното предоставяне на стоки или услуги с незначителна стойност с рекламна цел и предоставяне на мостри. За да се приеме, че е налице безвъзмездно предоставяне на стока с незначителна стойност с рекламна цел, предвид определението дадено в §1, т. 9 от ДР на ЗДДС, е необходимо пазарната цена на стоките да е под 30,00 лв. и доставката им да не е част от серия доставки, по които получател е едно и също лице. В процесния случай това условие не е изпълнено, тъй като въпреки че част от стоките по процесните фактури са на стойност под 30,00 лв., не е доказана рекламната им цел, както и на кои лица са връчвани и в каква връзка. Поради това правилно органите по приходите са приели, че процесните доставки на стоки – детски играчки, не попадат в хипотезата на чл. 70, ал. 3, т. 5 от ЗДДС във връзка с §1, т. 9 от ДР на ЗДДС, с оглед на което не се следва право на приспадане на данъчен кредит за жалбоподателя.

Не е доказано и твърдението в жалбата, че част от закупените стоки са вложени в ремонта на офиса, стопанисван от жалбоподателя. На първо място, не са представени убедителни доказателства, че последният е разполагал с офис. В представения договор за наем не е посочен точен адрес, не е уговорена наемна цена, нито са представени доказателства за собственост или за плащане на данък във връзка с наемните отношения. На второ място не са ангажирани доказателства за извършвани СМР в обект, стопанисван от дружеството, при които да са вложени процесните стоки.

Относно фактурите, с предмет нощувки и храна, ревизиращите правилно са отказали данъчен кредит, позовавайки се на разпоредбата на чл. 70, ал. 1, т. 3 от ЗДДС, която предвижда, че не е налице право на данъчен кредит независимо, че са изпълнени условията на чл. 69 и чл. 70 от ЗДДС, когато стоките или услугите са предназначени за представителни или развлекателни цели. Според чл. 62, ал. 1, т. 1 от ППЗДДС представителни или развлекателни цели по смисъла на чл. 70, ал. 1, т. 3 от закона са: посрещане, престой и изпращане на гости и делегации; нощувки; консумация на храна и напитки; организиране на делови срещи; тържества, развлекателни мероприятия; екскурзии. Фактурираните доставки, описани на л.22 и л.23 от РД, са предназначени именно за представителни и развлекателни цели по смисъла на чл. 62, ал. 1, т. 1 от ППЗДДС, поради което от тях не възниква право на данъчен кредит за жалбоподателя.

Относно закупеното гориво също не бяха представени достатъчно убедителни доказателства, които да обосноват извод, че е ползвано за икономическата дейност на [фирма]. От съдържанието на представените множество заповеди за командировки не съдържат данни за вида и регистрационния

номер на МПС, с което са осъществявани пътувания, не е посочен видът и минималният разход на горивото за съответно МПС, което е много съществен елемент във връзка с осчетоводяването на закупената стока, съответно за установяване на реалното ѝ получаване и влягане в икономическата дейност на дружеството. Не са представени и пътни листове или други документи, от които да бъде установена тази информация. Липсват доказателства за конкретната извършена работа при посочените командировки, за да се установи предназначението на закупеното гориво и до колко то е свързано именно с тези дейности на дружеството. Относно посочените като командировани трети лица /В. Б. К., В. Д. М., Т. З. Л., В. Я. М., Д. С. С., Б. Г. Н./, които са имали за задача да извършат оглед и придружаване на чужди гости, също по делото не беше установено, в какви правоотношения са били с [фирма], съответно в какво качество са били командировани.

В допълнение следва да се посочи, че в представените заповеди за командировка за 2013 г. и 2014 г. не е посочено командированото лице, с каква задача до кое населено място, а по отношение на поставените печати в тях, органът по приходите е установил, че същите са на търговци с прекратена регистрация. Приложените договори за наем или заем на МПС не доказват, че именно в тях е вложено процесното гориво, както и че с тях са извършвани твърдените командировки. Същите не съдържат дата на сключване, срок на договора и цена.

2. Законносъобразно с РА на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по всички фактури, издадени от [фирма] и [фирма]. От събраните в хода на ревизията доказателства и извършени справки в системите на НАП се установява, че процесните фактури не са издадени на [фирма], а на трети дружества. Доставчиците - [фирма] и [фирма], са декларирали изрично, че не са издавали фактури на жалбоподателя и не са имали търговски взаимоотношения с него. Това изявление се доказва и от факта, че процесните фактури по номера и стойност са включени в дневниците за продажби на доставчиците, но са посочени получатели, различни от жалбоподателя. Представените в хода на ревизията приемо-предавателни протоколи във връзка с декларираните доставки на авточасти не са в цялост, а сочените в тях получатели са управители на други дружества, на които именно [фирма] е издало процесните фактури. Аналогични са изводите на настоящия състав и по отношение на документираната доставка на лаптоп с принтер от [фирма]. По делото беше безспорно установено, че фактура с идентичен номер и дата, с тези на декларираната от жалбоподателя фактура, е издадена на Р. И. Щъркова-М.. Наред с това липсват доказателства, че стоката е получена от жалбоподателя като протокол, складова разписка и гаранционна карта. Поради това правилни и обосновани са изводите на приходните органи, че отразените в дневник за покупки на жалбоподателя фактури, издадени от посочените доставчици не отразяват реални стопански операции. От приетите по делото доказателства се установяват, че [фирма] не е действителният получател на фактурираните стоки, поради което за него не възниква правото на приспадане на данъчен кредит.

Законносъобразно, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС,

е отказано право на приспадане на данъчен кредит по трите фактури, издадени от [фирма]. Правото на данъчен кредит възниква и се упражнява по общите правила на чл. 68 и чл. 69 ЗДДС, при ограниченията на чл. 70 и при условията на чл. 71 ЗДДС. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получените от него стоки по облагаеми доставки. Следователно, основната и водеща предпоставка за упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит е наличието на действително получени от регистрираното лице стоки и/или услуги по облагаеми доставки. Жалбоподателят е този който следва да докаже, че реално е получил процесните доставки на услуги, респ. че същите са изпълнени от доставчиците, които са издали фактурите, документиращи тези доставки. В този смисъл са и решенията на СЕС по дело С-152/02 и по дело С-324/11, в които Съдът е приел, че материалноправните условия за възникване правото на приспадане на ДДС включват следното:- доставчикът, както и получателят, да са данъчно задължени лица (действащи в това си качество); - получените стоки или услуги (по облагаема доставка) да са използвани от получателя за нуждите на собствените му облагаеми сделки; - получателят да притежава фактура, удостоверяваща действителното извършване на доставката, която съдържа данните, уредени в чл. 226 от Директива 2006/112/ЕО. От представените по делото доказателства не се установява по несъмнен начин, че договорените услуги са реално изпълнени и то именно от [фирма]. Представеният договор съдържа противоречиви клаузи, като уговореният предмет е проучване на възможността за изграждане на корпоративна система за предлагане на I. и TV услуги по кабелна връзка на масови, малки крайни потребители в малките населени места в северозападна, югозападна и североизточна България, а в останалата част клаузите на договора регламентират изработка на рекламни материали, като е договорен начинът на предоставяне и получаване на материалите. Представени са три еднотипни приемо-предавателни протокола, в които липсват данни за конкретно извършените/възложените дейности и не съдържат описание на материалите, които са предадени. Приложените във връзка с доставките документи не съдържат никакви конкретни данни относно предмета им и начинът на изпълнението им, за да може да се установи, доколко изпълнението отговаря на възложеното. Други доказателства като отчети, анализи, събрана информация и статистически данни, протоколи от проведени съвещания, протоколи за предаване, респективно одобрение на проект, не са представени. Липсват и доказателства, от които да се установи, че процесните доставки са свързани с последващи облагаеми доставки и с икономическата дейност на [фирма]. Следователно недоказано е реалното изпълнение на услугите, фактурирани от [фирма], поради което законосъобразно на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС за данъчни периоди м. 05 и м. 06.2012 г. е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 13 720,00 лв. по фактури №694/16.05.2012 г., №676/05.05.2012 г. и №699/01.06.2012 г., издадени от [фирма].

3.РА е законосъобразен и в частта на начислен ДДС в размер на 955,97 лв., на основание чл. 86, ал. 2 от ЗДДС, във връзка с фактура № 35/12.12.2013 г.,

издадена от жалбоподателя на [фирма]. От представените доказателства не може да бъде установено по несъмнен начин, че [фирма] реално е извършило декларираната услуга, тъй като не доказват в какво се изразява конкретно услугата „компютърна разработка на реклами, разпространението им в страна и чужбина и предпечатна подготовка“. Същевременно е безспорно установено, че във фактура № 35/12.12.2013 г. е отразен ДДС в размер на 1 860,00 лв., който е приспаднал от получателя, а [фирма] е декларирало ДДС в размер на 904,03 лв. Поради това с РА на основание чл. 86, ал. 2 във вр. с чл. 85 от ЗДДС правилно е доначислен ДДС 955,97 лв., представляващ разликата между начисленият с фактура № 35/12.12.2013 г. данък в размер на 1 860,00 лв. и декларираният от жалбоподателя в размер на 904,03 лв.

Във връзка с наведените доводи в жалбата за погасяване на задълженията за част от ревизираните периоди, поради изтичане на давностния срок по чл. 171, ал.1 от ДОПК се установява следното:

В оспорения РА изрично е прието, че по отношение на предложените за установяване с РД задължения за данъчните периоди от м. януари до м. ноември 2010 г. погасителната давност по чл. 171, ал. 1 ДОПК е изтекла към датата на издаване на акта. Независимо от това, посочените задължения, по отношение на които е изтекъл 5-годишният давностен срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК, са установени с ревизионния акт и са описани на стр. 13 от същия, тъй като според издателите му давността касае събирането на задълженията, а не определянето им. Посочено е, че съществува възможност за доброволно изпълнение и прихващане на погасено по давност задължение.

Съгласно чл. 160, ал. 4 ДОПК, когато давностният срок е изтекъл в хода на ревизионното производство и е уважено възражение за изтекла давност, съдът се произнася по основанията и размера на задължението, като изрично посочва, че ревизионният акт не подлежи на принудително изпълнение. Съгласно цитираната разпоредба, съдът е обсъдил в настоящото решение установените с РА задължения, за които между страните не се спори, че са погасени по давност – установените за периодите от м. януари до м. ноември 2010 г. и е приел, че същите са законосъобразно определени, като в тази част РА не подлежи на принудително изпълнение. Установените за този период задължения са подробно описани по вид и основание за начисляване, по периоди в РД, поради което не следва да се повтарят в съдебното решение.

Съгласно чл. 171, ал. 1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичане на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С оглед разпоредбата на чл. 125, ал. 5 ЗДДС, за задълженията за данъчни периоди от м. декември 2010 г. до м. ноември 2011, давностният срок по чл. 171, ал. 1 от ДОПК е започнал да тече на 01.01.2012 г. и изтича на 31.12.2016 г. Процесната ревизия е възложена със ЗВР № Р-22221515007133-020-001/27.08.2015 г., връчена на 10.09.2015 г., от който момент на основание чл. 172, ал. 1, т. 1 ДОПК давността е спряла за една година, т.е. до 10.09.2016 г. До този момент по отношение на разглежданите данъчни периоди от м. декември 2010 г. до м. ноември 2011 са изтекли 3 г. 8м. и 9дни. Към 10.09.2016 г. ревизионното производство все още не е било приключило с издаването на РА, предвид което давностният срок за

неизтеклата част е продължил да тече от този момент. Процесният РА е издаден на 31.03.2017 г. От 10.09.2016 г. до 31.03.2017 г. са изтекли 6м. и 21 дни. Следователно до момента на издаване на РА не е изтекъл 5 годишният давностен срок по чл. 171, ал.1 от ДОПК, както счита жалбоподателят. Съгласно чл. 172, ал. 2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публично вземане. Правната последица от прекъсването на давността е, че започва да тече нов давностен срок по смисъла на чл. 172, ал. 3 от ДОПК.

Не е изтекъл и 10 годишният давностен срок, регламентиран в чл. 171, ал. 2 от ДОПК, по отношение на всички установени задължения с процесния РА, с оглед на което твърденията на жалбоподателя за това, че част от задълженията са се погасили по давност са неоснователни.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че не са налице отменителни основания по отношение на РА в оспорената му част, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли. РА, в оспорената част, с която са установени задължения за периодите от м. януари до м. ноември 2010 г., ведно с начислените лихви, поради погасяването им по давност, не подлежи на принудително изпълнение.

На основание чл. чл. 161, ал. 1 ДОПК и направеното от процесуалния представител на ответника искане, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на дирекция "ОДОП" С. юрисконсултско възнаграждение в размер 1 440, 16 лева (хиляда четиристотин и четиридесет лева и шестнадесет стотинки), съгласно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд – София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], с ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22221515007133-091-001/31.03.2017г., издаден от Г. И. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - възложил ревизията и М. Й. В., на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, в частта потвърдена с решение № 995/23.06.2017 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място], с която са установени задължения по ЗДДС в общ размер на 20 151,31 лв. и начислени лихви за забава в 10 187,64 лв.

Ревизионен акт № Р-22221515007133-091-001/31.03.2017г., в оспорената част, с която са установени задължения за периодите от м. януари до м. ноември 2010 г., ведно с начислените лихви, поради погасяването им по давност и на основание чл. 160, ал. 4 ДОПК не подлежи на принудително изпълнение.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" – [населено място] сума в размер на 1 440, 16 лева (хиляда четиристотин и четиридесет лева и шестнадесет стотинки), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ: